

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Felix, quem faciunt aliena pericula cautum!

Citation: Wessel, Johan Herman: "Felix, quem faciunt aliena pericula cautum!", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid75102/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

FELIX, QUEM FACIUNT ALIENA PERICULA
CAUTUM!

En Jyde var — (Nei, det er sandt,
Saadan begynde jeg forleden.
End om jeg en Forandring fandt,
Og satte cimbrisk Barn isteden?
Det er et vakkert Ord.)

Var cimbrisk Barn —

(Jeg kunde gjerne sagt: der var et cimbrisk Barn.
Men skionsom Læser! mig ei nægt,
At jo det første Udtryk Stempel bær
Af høie Stil hos Forædels Slægt,
Som tydskevis Barder nævnet er.)
Var cimbrisk Barn, som arved' lidt
A' Penge.
Hans Arv en Lærdem var, den hørte han saa tit
Og længe.

(Vi arve gavnligt efter Fader,
Som os kien Lærdem efterlader.)

Den Lærdem, Jyden min af Fader fik, var den:
»Jeg raader dig, min Søn! som Fædet og som Ven,
At ingen Ting af Vigtighed
Du siger dan, hvis Navn du ikke forud vreed.
Jeg følt er kommen an tre, fire Gange.
Bliv af min Skade klog, lad du dig ikke fange!»

At Sennen sig ei fange lod,
Derpaa see et Bavis, om du har Lyst og Mod
At læse meer.
Den Fæder deer, den Pøde groer.
Han husked' vel sin saig Faders Ord.
Hvad skeer?
Han ud engang paa Handel før,
Og i en Kroe tog ind paa Veien,
I hvor rundt om en Kamis et Røgeselskab sad,
Og havde, (som ni æddel Sprikvoert lyder,)
Lidt paa Skalmæien.
At Tølen speurtes stærk, sig ingen derom bryder,
Thi Bacchus sorgles gjør saavel som glad.
Lad Torden bræc, Havet bruse!

Det er kun Tidsfordriv, hvor Guden er til Huse,
 Og lært var han.
 Kun sødte var min Mand.
 Han ubemærket sig satte ned ved Bordet,
 Sød seig ved et Kjus Øl, og mælede et Ordet,
 Før en Omstændighed ham vakte af sin Døs:
 Blant dem, som ved Kammen sad,
 Een rys ænkningen endnu fræs,
 Og Kappen et aften gød;
 Til ham gaaer Jydebarntet hen,
 Og siger: »hør! hvad beder De, min Ven?» --
 »Han er en Nar!» fik han til Svar igjen.
 Han nok engang det samme Spørgsmaal gjør,
 Og faaer det samme Svar som før.
 Den Mand ansaae ham for en næsviis Pies,
 Som taabeligen vilde spøge,
 Og blev saa rolig ved at røge.
 Den jydskte lætter spør igen,
 Og skraaler sig fast hæs:
 »For alt, hvad Dem er kært, jeg beder,
 Fortæl mig, hvad De heder!»
 Den anden svarte: »andre Løier!
 Saa tosset Spøg mig et fornøiet.» --
 »Jeg beder nok engang, De sig: Deres Navn,
 Det er til Deres eget Gavn» --
 »Før dig at blive qvit, saa er mit Navn Johans» --
 »Nu vel, saa viid, Johan!
 Din Kappe er i Brand.»
 Den anden saae sig om, og fandt,
 At det var sandt.

Moral.

Ei, Læser! du kan troe, hvor det roig fryder,
 Naar store Handlinger af Jyder
 Jeg dig fortælle kan.

Kom en og viis os frem en udenlandsk Person,
 Som med saa streng Religion
 Sin Faders Bud adlyder,
 Som danske Mand.
 Nei, skal man finde ham, man søge maae blant Jyder.

For Resten seer man af Johan,
 Mar i Utide sie kan.